

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

IV. Leonis X. Bulla seu decretum, quo Henrico Defensoris Fidei titulus
tribuitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

gritudine, de successore cepit cogitare Prævidebat enim tumultus & bella, quæ existere possent propter implicatissimas tot vxorum rationes. Nam quum sex habuisset, tres Catharinas, duas Annas, & vnā Ianam: ex Catharinis primam repudiavit, secundam adulterio conuictam supplicio affecit, tertiam superstitem reliquit: ex Annis, Bolena quidem, plurimorum malorum radix, ob coniugij fidem violatam capite plexa est, altera vero dimissa: Iana denique aperto ad fœtum seruandum vtero periijt, Augebant hanc sollicitudinem varia fororum eius, in Scotia, Gallia, & Anglia matrimonia. Itaque rogatus ab Ordinibus Regni, vt ipse statueret, quis cuique in Regni successione iuris ac rationis esse vellet, Testamentum condidit, & in eo statuit, vt *Eduardus filius ex Iana Seimera, nouem annos natus primas omnium regnandi vices acciperet: cui sine legitimis hæredibus defuncto, Maria ex Catharina filia succederet: Maria similiter sine liberis mortua, ad Elisabethā Annæ Bolenæ filiam coronæ deuelueretur: postea his deficientibus, ad illos transiret successio, ad quos iure communi pertineret. Deinde impuberi filio sedecim constituit Tutores & Curatores, qui in fide Catholica cum educarent, quos adiuravit, vt in hæresibus tanquam peste hominum, ex Angliæ Regno exterminandis omnem operam collocarent. Ad hunc modum in media illa perturbatione, compositis rebus, quum ægritudo maiores indies vires acquireret. Missam celebrari iussit: quumque sub vnica specie (quod semper obseruauit) communicaturus, de cathedra, in qua sedebat, assurgeret, vt genibus in terram defixis, Saluatoris nostri Corpus adoraret; Zuinglianus autem quidam, qui adstabat, diceret, posse Maiestatem suam in hac imbecilli ualitudine sedentem in cathedra Eucharistiæ percipere: diuino affatus zelo respondit, *Si me non modo vsque ad terram dei iocrem, sed & sub ipsam terram demittere, nescio quidem satis honoris huic Deo, à quo quicquid possideo profectum est, mihi videretur delaturus. Instante mortis articulo, pateram vini albi poposcisse dicitur, & hæc verba dixisse: omnia perdidimus; deinde inter mortuis vocibus, Monachorum nomine aliquoties ingeminato expirasse; non alia relicta sui memoria, quam quod diu, quidem, sed male vixisset. An. 1509. VIII. Kal. Iul. orsus regnare Regnavit annis triginta septem mensibus decem, diebus sex, quorum fere viginti vnum in pace Catholica transegit, sed reliquo tempore supra fidem crucentis exhibuit tragœdias,**

*desijt autem An. 1547. ætatis 66. Indole fuit generosa quidem, sed nimis mulierosus & voluptarius. Nam libidinis causa ab Ecclesia secessionem fecit, propterea quod Summus Pontifex non permitteret ipsi optimam Reginam Catharinam repudiare, vt in matrimonium assumeret lasciuam illam Bolenam, quæ postmodum effrenata libidinis condignas subiit pœnas. Literas amavit: & edito aduersus Lutherum libro, magnificum sibi titulum acquisiuit: quam rem quia supra quoque attigi, visum est operæ precium hoc loco apponere Leonis Decimi Pontificis Constitutionem, qua insignem titulum *Defensoris fidei* Henrico non diu inhæsurum assignauit.*

*Cum super dilectus filius Ioannes Clericus Maiestatis tuæ apud nos Orator in Consistorio nostro coram venerabilibus fratribus nostris sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, librum quem Maiestas tua fidei Catholice zelo accensa, ac deuotionis erga nos, & hanc sanctam sedem seruore inflammata, contra errores diuersorum hæreticorum sepius ab hac sancta sede damnatos, nuperque per Martinum Lutherum suscitatos composuisti nobis examinandum, & auctoritate nostra approbandum obtulisset; ac luculenta oratione exposuisset, Maiestatem tuam paratam esse, vt quemadmodum veris rationibus, & irrefragabilibus Sanctæ Scripturæ ac Sanctorum Patrum auctoritatibus notorios errores eiusdem Martini confutauerat; ita etiam omnes eos sequi ac defendere præsumentes, totius Regni sui viribus & armis persequi, &c. Nos qui Petri, cui Dominus gregis sui curam supremam commisit, successores sumus, & in hac sancta sede à qua omnes dignitates ac tituli emanant, sedemur habita super his cum iisdem fratribus nostris matura deliberatione, de eorum vnanimi consilio & assensu, Maiestati tuæ titulum hunc, videlicet, *Fidei Defensorem*, donare decreuimus; prout te tali titulo per præsentem insignimus; mandantes omnibus Christi fidelibus, vt Maiestatem tuam hoc titulo nominent; & cum ad eam scribent, post dictionem, *Regi*, adiungant, *FIDEI DEFENSORI.**

Et profecto, huius tituli excellentiæ & dignitate, nullum neque dignius, neque Maiestati tuæ conuenientius, nomen, consideratis meritis, excogitare potuissimus: quod quoties audies aut leges, toties propria virtutis optimiq; meriti tui recordaberis; nec huiusmodi titulo inuemesces vel in superbiam eleuaberis, sed humilior & in fide Christi & deuotione huius sanctæ sedis à qua exaltatus fueris, fortior & constantior euades: ac in Domino honorum om-

nium largitore, letaberis perpetuum hoc & immortale gloriae tuae monumentum posteris tuis relinquere, illisque viam ostendere, ut si tali titulo ipsi quoque insigniri optent, talia etiam opera effecere studeant. &c. Datum Romae apud Sanctum Petrum anno incarnationis Dominicae millesimo quingentesimo vigesimo primo quinto Idus Octobris Pontificatus nostri anno nono.

Ecce ad caelum usque euectum laudibus nomine Henrici hac Pontificis Constitutione. Libro autem eius non parum territus Lutherus indignabatur eum illum ex Anglico in Germanicum sermonem ab Hieronymo Emsero conuersum passim esse in Germanorum manibus) statim conatus est respondere. In cuius responsionis Praefatione in hanc sententiam scribit: *Ad me quod attinet, ego illis sive Patrum, sive hominum, sive Angelorum, sive demonum testimonijs, non inueteratam consuetudinem opponam, non hominum multitudinem, sed aeterna Maiestatis sermonem, sed Evangelium, quod ipsi cogentur approbare. Hic sum, hic consisto, hic maneo, hic me iacto, hic triumpho, hic Papistas, hic Thomistas, hic Henricistas, & omnes inferorū portas subsannabo. Diuinae Maiestatis si fragio nitens, non mille Augustinos non mille Cyprianos non mille Henrici Ecclesias aduersum me insurgentes reformido.* Hoc libro innumeris iniurijs onerat Henricum Lutherus, & cuius fuerat ab Henrico accusatus conuictusque, negat se vnquam in scriptis suis falsa testimonia allegasse. Pro Rege deinde complures viri docti replicarunt, Eccius & Murnerus in Germania, ex Anglis vero Rochestriae Episcopus & Thomas Morus, Lutherus in Responsione sua protestatus fuerat, maledictis & mendacijs se nunquam, Regem vero in libro suo saepius usum fuisse: quae quidem indignissima contumelia fuit, iniuste in hunc Principem iacta. Cuius contrarium Murnerus ostendit. Quinquaginta enim mendacia, cum pudore impudentissimi haeretici, in libro eius notauit, collaudato praeter illo *Defensoris Fidei* titulo, dato huic Regi, & Successoribus eius ijs, qui rebus laudabiliter & pro Ecclesiae bono gestis sese eo dignos praebent. Quam duplicem gloriae suae coronam merito & virtute sua, Regiae dignitati coniunxerunt: nec ea priuari possunt, nisi per contraria merita, haeresi faciendo amittant. Nam si male sentiant de Fide, non iam sunt eius legitimi Defensores, sed sua culpa huiusmodi se tituli honore spoliarunt. Non enim insigniri eo merentur, nisi quamdiu sub vexillo Ecclesiae, à qua eum acceperunt, pergunt militare. Itaque Elifabetha Regina nullo sane iure inter ce-

teros dignitatis suae insigniores titulos, etiam hunc à patre suo relictum retinuit: quum potius odij illius, quo erga sanctam Romanam sedem Henricus flagrauerat, & barbarae eiusdem immanitatis sit haeres, quàm eius boni, cuius commendatione omnes seculi sui Principes anteuenerat, ut qui tam gloriose armis Fidei, à Spiritu subministratis Ecclesiam propugnasset. Vsurpat illa quidem *Proteclricis Fidei* magnificum titulum, sed simili profus vanitate qua alterum illum, Reginae Franciae, sibi vendicat. O inanes titulos, exstructos in aere, & vanissimae vanitati superstructos! Quidam Minister Gallicus Serresius, Reginae Franciae appellatione eam ornat: & obseruatum est, ipsam in Edictis suis, quum nostrorum Regum meminit, Reges illos indigitare, non Franciae, sed Francorum. Cupit illa audire *Proteclricam*, sed *In fidelitatis & Irreligionis* (si ita licet loqui) verius quam eius fidei, quae à Salvatore Mundi originem suam habet. Et tamen inanissima haec vanitas in Anglia omnium assentantium applausu comprobatur. Nulla re magis fascinantur, magisve delectantur Principes, quam huiusmodi assentatione: neque vllus est harum vanitatum terminus aut modus. Facillime enim quorum pectora sapientiae & verae gloriae inania sunt, falsae laudis vento inflantur, & turgescunt, blandientisque linguae veneno corrumpuntur. Simillima est gloriae umbræ: utraque enim nihil est vanius. Sed eorum titulorum, qui nullo iure nobis conueniunt, honorem affectare, quid aliud est, quam ipsius umbræ, & nihili nihilum? Quod tamen facit Elifabetha, cuius omnia facta titulis eiusdem contraria sunt.

V. Sed redeamus ad Henrici capulum, in quo aliter eum considerare non possumus, quam considerando eius putredinem, corruptionem, spurciciam, nequitiam, flagitia, & immanitatem. Tribus maxime vitijs inquinatus fuit, fornicatione, auaritia, & crudelitate. *Fornicatio* manifesta est in tot illegitimis nuptijs, execrandisq; libidinibus, quibus indulgens cum luxuria coniunxerat haeresin, quae est animae cum diabolo adulterij *Auaritia*, in tot incendijs, expilationibus, sacrilegijs, per summam impietatem ab ipso commissis, in omnibus Regni sui Monasterijs, Ecclesijs & Hospitalibus, *Crudelitas* in eo, quod post dimissam Catharinam, è sex, quas habuit, vxoribus quatuor morte affectis, & praeterea duas Heroinas, & tres Cardinales, quorum postremus ob solam absentiam

condem-